

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής υπ' αριθ. 73669/01

**την οποία κατέθεσαν οι È È και λοιποί
κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συγκροτηθέν στις 2 Οκτωβρίου 2003 από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

P. LORENZEN, *Πρόεδρο,*

K.Λ. POZAKH,

G. BONELLO,

F. TULKENS,

N. VAJIC,

E. LEVITS,

S. BOTOUCHAROVA,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος.*

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη την 1^η Αυγούστου 2001.

Έχον υπόψη την από 29 Αυγούστου 2002 μερική απόφαση.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η εναγόμενη Κυβέρνηση και την αντίκρουση των προσφευγόντων.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Οι 193 προσφεύγοντες, των οποίων τα ονόματα αναγράφονται στο συνημμένο παράρτημα, είναι Έλληνες υπήκοοι. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών Ν. Αναγνωστόπουλο. Η Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τον Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και από τον Κ. Γεωργιάδη, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εξετέθησαν από τους διαδίκους, έχουν εν περιλήψει ως εξής:

Η παρούσα προσφυγή αφορά τις διαδικασίες τις οποίες ήγειραν οι προσφεύγοντες, συνταξιούχοι στρατιωτικοί, ή οι δικαιούχοι τους, προκειμένου να τύχουν επιδόματος αναπροσαρμογής του ποσού των συντάξεών τους.

Οι εν λόγω αιτήσεις απορρίφθηκαν, κατά το πρώτο στάδιο, με αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Αλληλοβοηθείας Στρατού.

Διαδικασία την οποία ακολούθησαν οι υπ' αριθ. 1 – 154 προσφεύγοντες

Στις 24 Οκτωβρίου 1989, οι υπ' αριθ. 1 – 154 προσφεύγοντες προσέφυγαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών κατά των ως άνω αποφάσεων.

Στις 31 Οκτωβρίου 1990, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή τους ως αβάσιμη. Προκειμένου, εν τούτοις, περί των υπ' αριθ. 10 και 11 προσφευγόντων, το δικαστήριο δεν έκανε δεκτή την αγωγή τους, επειδή οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν εκπροσωπούνταν νομίμως (αποφάσεις 13812/1990, 13813/1990 και 13815/1990).

Στις 11 Απριλίου 1991, οι προσφεύγοντες εφεσίβαλαν τις ως άνω αποφάσεις.

Την 1^η Ιουλίου 1994, το Διοικητικό Εφετείο απέρριψε τις εφέσεις ως αβάσιμες. Προκειμένου, εν τούτοις, περί των υπ' αριθ. 10 και 11 προσφευγόντων, το δικαστήριο δεν έκανε δεκτή την έφεσή τους, επειδή η

αγωγή την οποία είχαν εισάγει, δεν είχε ούτως ή άλλως γίνει δεκτή από το πρωτοδικείο. Περαιτέρω, προκειμένου περί του 132ου προσφεύγοντος, το Εφετείο δεν έκανε δεκτή την έφεσή του, επειδή δεν είχε νομίμως εκπροσωπηθεί ενώπιόν του (αποφάσεις 2001/1994, 2002/1994 και 2004/1994).

Στις 13 Φεβρουαρίου 1995, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως.

Διαδικασία την οποία ακολούθησαν οι υπ' αριθ. 155 - 193 προσφεύγοντες

Στις 21 Δεκεμβρίου 1989, οι υπ' αριθ. 155 - 193 προσφεύγοντες προσέφυγαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών παραπονούμενοι για την άρνηση του ταμείου τους να τους χορηγήσει το επίδομα επίδομα.

Στις 29 Μαΐου 1992, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή τους ως αβάσιμη. Προκειμένου, εν τούτοις, περί του 161ου προσφεύγοντος, το δικαστήριο δεν έκανε δεκτή την αγωγή του, επειδή ο εν λόγω προσφεύγων δεν είχε εκπροσωπηθεί νομίμως (απόφαση 7057/1992).

Στις 3 Νοεμβρίου 1992, οι προσφεύγοντες εφεσίβαλαν την ως άνω απόφαση.

Στις 26 Οκτωβρίου 1994, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση επειδή η εκδοθείσα πρωτόδικα απόφαση δεν ήταν εφέσιμη διότι το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς ήταν κατώτερο του ποσού των 200 000 δραχμών. Προκειμένου, εν τούτοις, περί του 161ου προσφεύγοντος, το εφετείο δεν έκανε δεκτή την έφεσή του επειδή η αγωγή την οποία είχε εισάγει, δεν είχε ούτως ή άλλως γίνει δεκτή από το πρωτοδικείο (απόφαση 2398/1994).

Στις 23 Φεβρουαρίου 1995, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως.

Η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

Στις 3 Ιουνίου 1999, η Βουλή των Ελλήνων υιοθέτησε τον Νόμο 2721/1999 ο οποίος απέκλειε την υποβολή αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για τις διαφορές των οποίων το οικονομικό αντικείμενο ήταν κατώτερο των 500 000 δραχμών, και ο οποίος ακύρωνε κάθε σχετική δικαστική διαδικασία η οποία ενδεχομένως εκκρεμούσε ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου. Το άρθρο 52 § 2 του νόμου αυτού προέβλεπε εν τούτοις ότι όσοι είχαν ήδη καταθέσει αίτηση αναιρέσεως, διέθεταν προθεσμία εξήντα ημερών, από της 16^{ης} Σεπτεμβρίου 1999 (ήτοι από της ημερομηνίας δημοσίευσής του νόμου), προκειμένου να προβάλουν το γεγονός ότι η διαφορά θα είχε για αυτούς σημαντικές οικονομικές συνέπειες οι οποίες θα δικαιολογούσαν τη συνέχιση της διαδικασίας. Οι προσφεύγοντες δεν επωφελήθηκαν της δυνατότητας αυτής.

Σε χρόνο ο οποίος δεν προσδιορίζεται, οι προσφεύγοντες πληροφορήθηκαν ότι στις 5 Φεβρουαρίου 2001, με απόφαση του προέδρου του πρώτου τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι σχετικές προς τις αιτήσεις τους αναιρέσεως των αποφάσεων 2001/1994, 2002/1994, 2004/1994 και 2398/1994 του διοικητικού εφετείου διαδικασίες είχαν ακυρωθεί κατ' εφαρμογή των διατάξεων του Νόμου 2721/1999 (αποφάσεις 427, 428, 429 και 430).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενοι τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν δίκαια.

2. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, παραπονούνται επίσης για τη διάρκεια της διαδικασίας.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Α. Όσον αφορά τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 10, 11, 132 και 161

Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχάς ότι ενώ οι αγωγές οι οποίες εισήχθησαν από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 10, 11, 132 και 161, απερρίφθησαν ως απαράδεκτες, επειδή δεν εκπροσωπούνταν νόμιμα ενώπιον του πρωτοδικείου ή του εφετείου.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα και αν οι ως άνω προσφεύγοντες κατέθεσαν στη συνέχεια αίτηση αναιρέσεως, το Δικαστήριο συμμερίζεται την άποψη της Κυβερνήσεως και κρίνει ότι οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν δύνανται να ισχυρίζονται ότι εθίγησαν από τις καταγγελλόμενες παραβιάσεις, διότι, από αμέλειά τους, έθεσαν εαυτούς εκτός της διαδικασίας την οποία καταγγέλλουν και δεν έδωσαν στα επιληφθέντα δικαστήρια την ευκαιρία να τους θεωρήσουν ως διαδίκους στη διαφορά. Επομένως, δεν δύνανται να δηλώνουν ότι τους αφορά πράγματι η επίμαχη διαδικασία.

Επομένως, η προσφυγή, κατά το μέρος που εισήχθη από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 10, 11, 132 και 161, πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

B. Όσον αφορά τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 155-160 και 162-193

Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι εφέσεις οι οποίες κατετέθησαν από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 155 – 160 και 162 – 193, δεν έγιναν δεκτές από το διοικητικό εφετείο επειδή η εφεσιβληθείσα απόφαση του πρωτοδικείου δεν ήταν εφέσιμη.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα και αν οι ως άνω προσφεύγοντες κατέθεσαν στη συνέχεια αίτηση αναιρέσεως, το Δικαστήριο συμμερίζεται την άποψη της Κυβερνήσεως και κρίνει ότι οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν δύνανται να ισχυρίζονται ότι εθίγησαν από τις καταγγελλόμενες παραβιάσεις, διότι, ούτως ή άλλως, η αίτησή τους αναιρέσεως ήταν κενή αντικειμένου.

Επομένως, η προσφυγή, κατά το μέρος που εισήχθη από τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 155 – 160 και 162 – 193, πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Γ. Όσον αφορά τους προσφεύγοντες υπ' αριθ. 1 – 9, 12 – 131 και 133 – 154

1. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι δεν έτυχαν δικαίας δίκης για τον προσδιορισμό του αστικού δικαιώματός τους σε χορήγηση επιδόματος επί των μισθών τους, επειδή το ζήτημα το οποίο υπεβλήθη στα εθνικά δικαστήρια επιλύθηκε οριστικά από τον νομοθέτη και όχι από τη δικαστική εξουσία. Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες δηλώνουν ότι ο Νόμος 2721/1999 επέδρασε άμεσα επί της επιλύσεως της διαφοράς. Ωστόσο, ο νόμος αυτός υιοθετήθηκε ενώ ήδη εκκρεμούσε η αίτησή τους αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επικαλούνται τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως.

Το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως ορίζει σχετικά τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Το άρθρο 13 της Συμβάσεως ορίζει:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάσθηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διαπράχθηκε από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

Η Κυβέρνηση δηλώνει καταρχάς ότι η προσφυγή κατατέθηκε εκπρόθεσμα. Διατείνεται ότι η εξάμηνη προθεσμία η οποία προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως, άρχεται ισχύουσα από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως του Νόμου 2721/1999, ήτοι από 16 Σεπτεμβρίου 1999. Οι αποφάσεις 427-430/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας απλώς διαπίστωσαν την ακυρότητα των διαδικασιών κατ' εφαρμογή των διατάξεων του νόμου αυτού, και δεν θα ήταν δυνατόν να ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό της εξαμήνου προθεσμίας. Το αντίθετο θα ίσχυε στην περίπτωση κατά την οποία οι προσφεύγοντες θα είχαν επωφεληθεί της δυνατότητας την

οποία τους προσέφερε το άρθρο 52 § 2 του Νόμου 2721/1999, συμφώνως προς το οποίο θα είχαν δυνηθεί να ζητήσουν τη συνέχιση της διαδικασίας επικαλούμενοι τις οικονομικές επιπτώσεις της διαφοράς.

Όσον αφορά την ουσία, η Κυβέρνηση επιμένει στον έκτακτο χαρακτήρα της αιτήσεως αναιρέσεως. Υπογραμμίζει ότι η υπόθεση των προσφευγόντων εξετάσθηκε από δύο δικαστήρια τα οποία διέθεταν πλήρη δικαιοδοσία, και ότι ο δίκαιος χαρακτήρας των διαδικασιών οι οποίες διεξήχθησαν ενώπιον των δικαστηρίων αυτών, ουδόλως αμφισβητήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο νέος νόμος υιοθετήθηκε προκειμένου να αποφευχθεί ο υπερβολικός φόρτος εργασίας του ανωτάτου διοικητικού δικαστηρίου, και ότι η νομολογία του Δικαστηρίου δέχεται ότι οι νόμοι περί δικονομίας εφαρμόζονται πάραυτα επί των τρεχουσών διαδικασιών. Η Κυβέρνηση επικαλείται την απόφαση *Brualla Gómez de la Torre κατά της Ισπανίας* από 19 Δεκεμβρίου 1997 (*Recueil des arrêts et décisions 1997-VIII*, σελ. 2956, §§ 35-39).

Οι προσφεύγοντες δηλώνουν ότι η προσφυγή τους δεν είναι εκπρόθεσμη. Κατά τους προσφεύγοντες, η προθεσμία έξι μηνών, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως, άρχεται ισχύουσα από της ημερομηνίας κατά την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας τους γνωστοποίησε την απόφασή του να ακυρώσει τη διαδικασία. Προσθέτουν δε ότι δεν ήταν σε θέση να επικαλεσθούν τις οικονομικές συνέπειες της διαφοράς για να ζητήσουν τη συνέχιση της διαδικασίας, διότι δεν ζητούσαν ει μη την καταβολή ευτελών ποσών.

Όσον αφορά την ουσία, οι προσφεύγοντες δηλώνουν ότι θα έπρεπε να διαθέτουν πρόσβαση σε όλους τους βαθμούς δικαιοδοσίας, οι οποίοι προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο.

Το Δικαστήριο δεν πείθεται από το επιχείρημα της Κυβερνήσεως, συμφώνως προς το οποίο η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Εάν εκλάμβανε κάποιος ως ημερομηνία ενάρξεως για τον υπολογισμό της εξαμήνου

προθεσμίας την ημερομηνία δημοσίευσής του Νόμου 2721/1999, τούτο θα ισοδυναμούσε με υποκατάσταση στον ρόλο του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο είναι το μόνο αρμόδιο όργανο να αποφασίσει για την τύχη της διαδικασίας η οποία έχει εγερθεί ενώπιόν του από τους προσφεύγοντες. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβερνήσεως περί εκπροθέσμου καταθέσεως της προσφυγής.

Όσον αφορά την ουσία της αιτιάσεως, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η αναφορά στην υπόθεση *Brualla Gómez de la Torre*, επί της οποίας στηρίζεται η Κυβέρνηση για να δηλώσει ότι η αιτίαση των προσφευγόντων είναι αβάσιμη, είναι εύστοχη και κατάλληλη. Υπενθυμίζει ότι η υπόθεση αυτή αφορούσε το απαράδεκτο αιτήσεως αναιρέσεως επί υποθέσεως αστικής φύσεως, λόγω της άμεσης εφαρμογής νέου νόμου περί δικονομίας. Στην από 19 Δεκεμβρίου 1997 προρρηθείσα απόφασή του, το Δικαστήριο έκρινε ότι «η υιοθετηθείσα από τα ισπανικά δικαστήρια λύση στην παρούσα υπόθεση διαπνέεται από μία ευρέως αναγνωρισμένη αρχή, συμφώνως προς την οποία, πλην αντιθέτου ρητής διατάξεως, οι νόμοι περί δικονομίας εφαρμόζονται πάραυτα επί των τρεχουσών διαδικασιών». Έκρινε δε νόμιμο «τον σκοπό ο οποίος επιδιώκεται από την εν λόγω νομοθετική αλλαγή: αναπροσαρμογή του ύψους του οικονομικού αντικειμένου των αιτήσεων αναιρέσεως προκειμένου να αποφευχθεί ο υπερβολικός φόρτος εργασίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου λόγω υποθέσεων ήσσονος σημασίας». Σημείωσε δε ότι η επίμαχη διαδικασία «επόταν, εν τοιαύτη περιπτώσει, της εξετάσεως της υποθέσεως της προσφεύγουσας από το πρωτοδικείο (...) και στη συνέχεια από εφετείο, τα οποία διέθεταν πλήρη δικαιοδοσία» και συμπέρανε ότι «έχοντας υπόψη τον ειδικό ρόλο τον οποίο διαδραματίζει το Ανώτατο Δικαστήριο ως αναιρετικό δικαστήριο, είναι δυνατόν να δεχθούμε ότι δέον όπως η διαδικασία η οποία ακολουθείται ενώπιόν του συνδυάζεται με έναν μεγαλύτερο φορμαλισμό» (*Brualla Gómez de la Torre κατά της Ισπανίας*, ο.α., σελ. 2956, §§ 35-39).

Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση κάποιον λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίνει της νομολογίας αυτής. Εκτιμά ότι η παρούσα υπόθεση είναι παρόμοια με την προρρηθείσα υπόθεση: το γεγονός ότι η κυρία Brualla δεν είχε εκδηλώσει, πριν από τη δημοσίευση του ισπανικού νόμου, ει μη μόνον την πρόθεσή της να καταθέσει αίτηση αναιρέσεως, δεν δύναται να διαφοροποιήσει τις δύο υποθέσεις, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, διότι η εν λόγω δήλωση προθέσεως δεν ήταν η έκφραση μιας απλής επιθυμίας, αλλά συνιστούσε, κατά την ισχύουσα νομοθεσία, αναγκαία διατύπωση η οποία προβλέπεται μεταξύ των λοιπών προϋποθέσεων αποδοχής της αιτήσεως αναιρέσεως (Άρθρο 1694 του Ισπανικού Νόμου 10/1992 - *Brualla Gómez de la Torre κατά της Ισπανίας*, ο.α., σελ. 2951, § 18).

Εξ άλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οσάκις το διεκδικούμενο δικαίωμα είναι ένα δικαίωμα αστικής φύσεως, το άρθρο 6 § 1 αποτελεί έναν *lex specialis* εν σχέσει προς το άρθρο 13, οι εγγυήσεις του οποίου συγχωνεύονται με αυτόν (*Brualla Gómez de la Torre*, ο.α., σελ. 2957, § 41).

Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

2. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες παραπονούνται περαιτέρω για τη διάρκεια της διαδικασίας.

Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι η υπόθεση παρουσίαζε κάποια πολυπλοκότητα, η οποία συνδεόταν με τον αριθμό των παρομοίων αγωγών, των οποίων επελήφθησαν τα ελληνικά δικαστήρια. Αναφέρεται περαιτέρω σε πολλές απεργίες των δικηγόρων της χώρας, γεγονότα τα οποία δεν δύναται να ελέγξουν τα δικαστήρια. Προσθέτει δε ότι δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, επειδή η υπόθεση δεν εξετάσθηκε επί της ουσίας.

Οι προσφεύγοντες δηλώνουν ότι η υπόθεσή τους δεν ήταν πολύπλοκη και ότι για τις καθυστερήσεις ευθύνεται αποκλειστικώς η κακή οργάνωση των εσωτερικών δικαστηρίων.

Το Δικαστήριο κρίνει, με γνώμονα τα κριτήρια τα οποία προβλέπει η νομολογία του σε θέματα «ευλόγου προθεσμίας», και λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του, ότι πρέπει η αιτίαση αυτή να εξετασθεί επί της ουσίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Κάνει δεκτή, υπό την επιφύλαξη παντός μέσου ουσίας, την αιτίαση των προσφευγόντων υπ' αριθ. 1-9, 12-131 και 133-154 όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας.

Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή κατά τα λοιπά.

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Κατάλογος των προσφευγόντων

1. " "

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 31-10-2003

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 31-10-2003

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ